

Разхвърчаха се из стаята искри. Те се размесиха със звездите през прозорецът и заиграха пред очите ми.

Брат ми се мушна под завивката, аз веднага след него. Не гледам, не дишам, но колкото и да си стисках очите, все виждах искри. Роят се като пчели и изпжлват стаята, а сред искрите вжрви мама. Балан до нея. Тя си закрива очите с ръце, защото искрите влизат в тях. Козината на Балан се запалва и почва да гори, но той не усеща, а все вжрви напред с мама. Искам да извикам, но изведнаж земята се свършва пред тях; мама не вижда, Балан не вижда... Искам да им извикам и не мога. Чувам само как изфучава нещо и се сгромолясва... Изпищях. Едни ръце ме хванаха, аз се боря с тях, а когато отварям очи, до мен е мама. Хвърлих се върху нея и се разплаках. Дълго не можах да спра хълцанията: нещо отвътре ме душеше и се изливаше с плача ми.

Когато ми олекна и отворих очи, лампата гореше, мама до мене и ръката ѝ върху челото ми. Брат ми по риза стои до нея.

— Хайде сега да спите, — рече тя, — утре ще ви събудя рано!

— Защо? — питаме и двамата.

— Утре ще ви кажа.

И мама се усмива. А ние бързо лягаме. Тя ни завива и сяда до мене. Нещо хубаво се разлива по цялото ми тяло. Отварям очи, поглеждам я. Все тая мама, дето всичко може, дето всичко знае и от нищо се не плаши.

— Нали вече няма да ме оставяш самичка?

— Няма, няма...

Затварям очи. Отварям ги. Мама е до мен и ме пази.

— Спи, спи!

Нещо пред очите ми се завъртява и светва като синкав кръг, задвижва се, затреперва и се губи...

Дора Габе